

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 5. De charitate simul & constantia conjungendis ad tolerantiam
adversitatum. Sic charitas & constantia simul junctæ constant, ut nisi sint
simul junctæ, non sibi constant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

Ephes. 4.
Colos. 2.

Denique, crescimus in illo per omnia, qui est caput Christus, ex quo totum corpus compactum & connexum est. SICUT ergo accepistis Iesum Christum Dominum nostrum, in ipso ambulare radicati & superadificati in ipso, & confirmati in fide, sicut & didicistis, abundantes in illo in gratiarum actione.

Obserua quam rectè simul duo hæc coniungantur, radicati & superadificati; Vnum enim sine alio mancum esset & deficiens. Nam quod est radicatum, crescit quidem, sed facile evellitur. Quod est autem ædificatum, non

facile convellitur, sed non crescit. At ubi duo hæc coniunguntur, & firmitas ædificij & incrementum radicis, tum præclare sunt omnia. Quamobrem sic in Christo semper crescendum, ut firmiter hæreas; & ut hærendum firmiter, ut semper in illo crescas. Vide plura, verbo Christus, & hanc præcipuè Veritatem.

Exemplo suo Christus non magis urget quam Imperio.

In prima parte. Die 13. Ianuarii.

FERIA QUINTA DE CHARITATE SIMVL ET Constantia coniungendis ad tolerantiam adversitatum.

Sicut dilexit me Pater, ego dilexi vos: manete in dilectione mea. Ioan. 15.

VERITAS PRACTICA.

Sic Charitas & Constantia simul junctæ constant, ut nisi sint simul junctæ, non sibi consent.

RATIO EST, Quia Charitas & Constantia non sibi consent, si frangantur ab oppositis difficultatibus.

Ad si non sint simul iunctæ, franguntur ab oppositis difficultatibus quas simul iunctæ frangerent.

Ergo sic Charitas & Constantia simul iunctæ, consent, ut nisi sint simul iunctæ, non sibi consent: ac proinde simul iungenda sunt nec unquam separanda.

I. PUNCTUM.

CUM sermo ille Domini, qui hac hebdomade suscipitur considerandus, sit nullo longior, quam ut totus considerari possit, multaq; ex eo veniant in Evangelia Dominicarum post Pascha, quæ tum commodius expendantur: seligenda modò

sunt aliqua, quæ iuxta præfixum hebdomadæ finem, tolerantiam in adversis corroborent. Sunt autem illa præcipuè, quæ Christus Dominus de Caritate habet, quæ postquam in textu legeris; Vide quàm arctè simul Caritas & Constantia cohæreant, quàmque illa sit certa & necessaria Veritas, quæ proponitur; Quod sicut hæc duæ virtutes simul iunctæ fortiter consent in adversis, ita nisi sint simul iunctæ, non omnino sibi consent.

Ratio est facilis quoad illam primam partem, quæ dicitur Caritatem & Constantiam non constare sibi, si frangantur ab oppositis difficultatibus. Sicut enim constare sibi nihil aliud est quàm constanter resistere contrariis, & nulla eorum vi frangi: sic planè non constare, hoc est, si non resistant, aut quantumcumque resistant, si frangantur. *Va dissolutis corde! Va his, qui perdiderunt sustinentiam, & qui dereliquerunt vias rectas, & diverterunt in vias pravas! Et quid facient, cum inspicere experit Dominus? quasi diceret, non erit quod fugiant, non erit quod exculent: & quia noluerunt resistere adversantibus sibi, cum commodè possent & deberent pro salute animæ, tunc & si vellent, non commodè poterunt.*

III. PUN-

II. PUNCTUM.

SED si Charitas & Constantia non sint simul juncta, franguntur ab oppositis difficultatibus, quas simul juncta frangerent.

Sicut enim Caritati in his, quæ spectant ad Dei vel proximi dilectionem, multæ occurrunt difficultates: sic constantiæ suis in objectis plurimæ obversantur: & quemadmodum Caritas oppositis frangeretur: difficultatibus, nisi constans esset, aut nisi constantia juvaretur; sic planè Constantia infringitur, nisi Caritate roboretur. Hinc aptè Apostolus, primò dixit, *Caritas patiens est*, ut ostenderet Caritati opus esse constantiã, tum verò pòst injunxit, *Caritas omnia suffert, omnia sustinet*; ut indicaret non minus necessariam esse constantiæ Caritatem, quam Caritati constantiam. Nec frustra reperit, *Omnia suffert, Omnia sustinet*: sic enim Apostolus duo illa significat, quæ in Propositione nostra continentur; primò quidem, quod Constantia deficeret sine Caritate, quæ omnia suffert; deinde verò, quòd nunquam deficiat, si Caritati jungatur, quæ omnia sustinet. Quod postremum sic disertè confirmat S. Augustinus: *Nihil est tam durum acque ferreum, quod non amoris igne vincatur; quo enim se anima rapit in Deum, super omnem carnificinam libera & admiranda volitabit pennis pulcherrimis & integerrimis, quibus ad Dei complexum amor castus innititur. Nisi verò amatores auri, amatores laudis, amatores sceminarum, amatoribus suis Deus faciat esse fortiores, cum ille non amor, sed congruentius cupiditas vel libido nominetur. In qua tamen apparet quantus sit impetus animi, ad ea, qua diliguntur, in defesso cursu perimmania, quæque tendentis, argumentoque nobis est, quàm sint omnia perferenda, ne deseramus Deum, si tanta illi, ut deserant perferunt.*

His conformiter Thomas à Kempis, *Magna*, inquit, *res est amor, magnum omnino bonum, quod solum leve facit omne onerosum, & fert aequaliter omne inaequale. Nam onus sine onere portat, & omne amarum dulce & sapidum efficit. Vide quæ plura refert toto illo capite; aut si mavis, breve illud sancti Bernardi dictum revolve: Opus meum vix est unius hora: & si plus, præ amore non sentio. Itane tecum agitur? Hinc explora, utrum verè diligas Deum, an non. Sic enim verè est de Cha-*

ritate: omne onus exonerat, tuque si aliter sentis, manifestè contradicis Veritati Cautis, seu Caritati veritatis, de qua Apostolus, postquam de iis qui pereunt, egit *Eo quod, in 2. Thess. 2.* *Caritatem Veritatis non receperunt, ut salvi fierent. Quasi diceret, propter difficultates perierunt, quas si superassent salvi fuissent; illas autem verè superassent, si veram Caritatem habuissent, quæ nihil reperit difficile quod non perumpat.*

III. PUNCTUM.

SIC ergo Charitas & Constantia simul juncta constant, ut nisi sint simul juncta, non sibi consistent; Quia cum disjunctæ sunt, franguntur illis difficultatibus, quas simul junctæ fregissent. Si venis mecum, vadam; si nolueris venire mecum, non pergam. Sic Barac Israelitarum Dux dicebat Debboz: sic nos Caritati, non verbo sed re ipsa jungamur necesse est, si fortiter & fœliciter dimicare volumus contra occurrentes difficultates. Alioquin vel pugnam detrectabimus, & cedemus turpiter: vel in conflictu periclitabimur, & damnosè cademus, sicut illi, qui sine consilio & contra Caritatem exierunt in prælium, & inde fusi fugatique redierunt cum magna suorum jactura, ut est in primo libro Machabæorum. Longè alius fuit aliorum exitus, qui, ut ibidem dicitur, ex Charitate pugnantes, convaluerunt animis: non solum homines sed & bestias ferocissimas, & muros ferreos parati penetrare Ibant igitur prompti, de celo habentes adiutorem, & miserantem super eos Dominum. Leonum autem more, impetu irruentes in hostes, prostraverunt ex eis multa millia, quæ ibi recensentur distinctius.

O quanta vis! Charitatis! ô quantum interest, bene vel malè cum ea convenire! sicut enim Deus Charitas est, ita Deum unusquisque habet adjuvantem aut repugnantem, prout bene vel malè cum Charitate convenit.

Vide in 3. parte, Feria 2. hebdomadæ nonæ, ubi hæc proponitur Veritas:

Affectum probus effectus.